

Praktikaaruanne

Daniel Vaarik

Download now

Read Online ➞

Praktikaaruanne

Daniel Vaarik

Praktikaaruanne Daniel Vaarik

“Praktikaaruanne” on tegeliku elu sündmustel põhinev pöörane retk läbi 1990. aastate Eesti ajalehe- ja raadiotoimetuste. Minajutustaja kirjeldab oma meeleheitlikke ponnistusi uurivaks ajakirjanikuks saamisel ning sel ajal, kui ta otsib vastust küsimusele, miks kõik ikkagi nii läks nagu ta läks, joonistub tema jutustusest välja ainulaadne pilt ühest olulisest muutuste ajastust Eesti Vabariigis. See kõik kokku on korraga nii ülimalt naljakas kui ka lohutamatu kurb.

“Praktikaaruanne” on kiires tempos lugemine, mis peaks paeluma nii neid, kes armastavad Dovlatovit, kui ka neid, keda huvitab, mis ikkagi päriselt toimub ühe ajakirjandusväljaande toimetuses.

Vaata trailerit: <http://youtu.be/hWQheisIbVE>

Praktikaaruanne Details

Date : Published May 2012 by Varrak (first published January 1st 2012)

ISBN :

Author : Daniel Vaarik

Format : Paperback 156 pages

Genre : Contemporary, Nonfiction

 [Download Praktikaaruanne ...pdf](#)

 [Read Online Praktikaaruanne ...pdf](#)

Download and Read Free Online Praktikaaruanne Daniel Vaarik

From Reader Review Praktikaaruanne for online ebook

Leen Tool says

I'm sorry, Eesti riik. Ma kulutasin just pea neli tundi oma tööpäevast, et see kõik ühe soojaga läbi lugeda. Või ei kulutanud tegelt. Isegi, kui sa ei loe järjepidevalt Memokraati. Isegi, kui suurem osa raamatu tegelasi ei ole su kõikide tuttavate tuttavad. Isegi siis on tegemist ikka kuramuse naljaka raamatuga. Suvi läks soojemaks just.

Oskar says

Budistliku uuestisünni läbi teinud Eesti Vabariigi esimestest sammudest on nüüdseks juba kena hulk aastaid möödas. Sellest perioodist on ilmunud nüüdseks romaane, novellikogusi, mälestusi ning dokumentaalteoseid. Väga erinevate eluvaldkondade esindajad on kirjutanud sellest täiesti absurdsest ja kohati loogikavastasest ajast. Lugejal on lastud piiluda nii poliitikute (Mihel Mutt „Rahvusvaheline mees“), ärikate (Kaur Kender „Iseseisvuspäev“), kriminaalide/politseinike (Andres Anvelt „Punane elavhõbe“) kui ka ajakirjanike (Mihkel Mutt „Progressiivsed hiired“) tagatubadesse. Tagatubadesse, kus seina ääres seisid kilekotid dollarite ja markadega, püksivöö vahele oli pistetud TT ning maja ees seisis just Saksamaalt toodud „uusim“ kurbade silmadega mersu.

Ka Daniel Vaariku teos „Praktikaaruanne“, mida hakkasin Silveri soovitusel lugema, avab meile värava sellesse kauboikapitalistlikku maailma, kus julge pealehakkamine ei olnud pool, vaid ikka 4/5 võitu. Alles jäänud 1/5 oli õnnefaktot, mida Vaarikul oli ohtrasti. Tegemist on ausa ja humoorika tagasivaatega 1990ndate aastate alguse ajakirjanduspõllule, mida järsku jooksid harima terve plejaad noori ajakirjanikke, kelle hariduslik pagas oli kõigest paar kursust Tartu Ülikooli. Tollal oligi Eestis ainult kahte tüüpi inimesi. Esiteks need kellele oli meri põlvini ja teiseks need kellel merelained üle pea kokku löid. Vaarik ja tema eakaaslastel ehk viimastele „võitjate põlvkonna“ võsudele oli meri veel nabani, järgmistele oli see kahjuks juba ninani.

Žanriliselt kuulub „Praktikaaruanne“ kindasti mälestuste kategooriasse, romaaniga ei ole kohe kindlasti tegemist. Ehk oleks kõige parem määratlus teosele „tootsilikke pildikesi ajakirjanduspõlvest“. Sest just sellise absurds-eanekdootliku pildiseeriaga ongi tegemist. Kõige eredamalt tõusevad esile peatükid Vaariku praktikaajast Hiiumaal, ühikaelust Tartus ning „tööst“ Q-Raadios. Neid peatükke lugedes sain ikka kordi ja kordi kõva häälega naerma hakatud ning ei suutnud ära imestada inimlooma nutikust. Kuid eks häda ajab ikka härja kaevu, tudengi maasikaraksu ja ajakirjaniku töökaaslase vastlakukleid kugistama.

PS: Kuid lõik, mis mind raamatus lugedes kõige enam naerma ajas ning ka sügavalt mõtlema pani oli järgmine: „Mina olin üliõpilane avatud ülikoolis, ning nagu te teate, härra juhendaja, siis on avatud ülikool see koht, kus kohtuvad seksinäljas pereemad, diplomit vajavad karjeristid ning kari kohtlasi, kes on peast nii põrunud, et pole suutnud tavaülikooli sisseastumiseksamit ära teha.“. Huvitav, millisesse neist kolmest austusväärsest kategooriast küll mina kuulun?

Teisi minu arvustusi saate lugeda blogist aadressil:
<http://kirjanduslikpaevaraamat.blogspot...>

Tarmo Tali says

See on nüüd raamat, mida ma arvasin, et Eestis ei ole ja ega suure tõenäosusega ei tekigi. Ehk siis selle põlvkonna lugu, kes astus ellu koos 90'endatega. Need kes nägid kuidas sovhoosidirektorid ja tehasejuhid rehepappisid ja seda kuidas noored hakkajad inimesed uusi võimalusi kasutasid. Ja kes pidid kogu selles segaduses ellu jääma haridusega, mis saadi veel ENSV'st.

Daniel on muidgi suurepärase kirjanik. Ta võiks rohkem kirjutada, aga eks talle ole seda varemgi öeldud.

Eveli says

Milline tore vaheldus Eesti autori poolt!

Nalja saab nabani, raamatu lõpus on ka moraal. Ja mind ei morjenda kui osa neist jutustustest on välja mõeldud või liialdatud!

Raiko Uri says

Ega siin mingit sügavat sisu ole, aga naljakas on küll ja üht-teist huvitavat 90ndatest kah.

Kristi says

Ma olen üleüldiselt biograafiliste memuaaride fänn, aga hea on ikkagi lugeda inimest, kes ilmselgelt oskab kirjutada. Mõnikord tuleb ka endal mõte kritseldada põnevamad hetked paberile, aga need kujunevad alati rohkem raporteerimiseks. Pean möönma, et miskipärast on mul kogu aeg olnud tunne, et Daniel on mõnevõrra noorem - vist sellepärast, et ta tundub mulle rohkem minu põlvkonna inimene, mitte osa sellest varase 90ndate pundist, kes elasid oma seiklused ära ja nüüd tiksuvad rahulikku pereelu oma rahapaki otsas. Daniel on ikka veel tegudel. Ma loodan, et leiad inspiratsiooni ka järgnevateks raamatuteks. Igatahes hea raamat.

Raul says

Tõsiselt väärt lugemine:

- * meenutes enda Tartu tudengielu aegu
- * mehes on hea annus maailmavalu

Kokku tuleb Eesti autorilt soe lugu. Ning mis kõige parem - naerda saab kõvasti.

Kadi Viik says

[image error]

Mona says

Raamat oleks võinud natukene pikem olla, kuid samas ehk need lühikesed kokkuvõttvad hinnangud asjadele ning sisse pikitud humoorikad juhtumised elust enesest olidki see, mis selle raamatu huvitavaks ja naljakaks tegid.

Tagantjärele olid nii mõnedki kohad, mis algselt naljakana tundusid, tegelikult ka kurvad, aga samas - kes see ikka pidevalt kurvastades korralikult elada saab. Hea annust huumorit igasse situatsiooni on see, mis meid päästab.

Mõnel hetkel meenutas Vahur Afanasjevi loomingut, kuid seda natukene realistlikumas versioonis.

Tore tsitaat raamatust oli: "Prii kraam sai Eestis üldse kiiresti teiseks liikumapanevaks jõuks pärast laulupidu."

Ja muidugi - ootaks veel mingeid kirjutisi.

Margot Roose says

Nostalgiatripp varakapitalisliku Eesti ajakirjandusmaastikul. Peategelane, kes vaatamata oma kohmakusele ja suhtelisele ignorantsusele siiski karjääriredelil pulkimööda üles ronib. Elu ühiskorterites, nali, naps ja naised. Agarar teha asju, olgugi et peamiselt rumalaid. Põnevad karakterid, tollased meediakangelased ja kaastudengid saavad kõik paari sõnaga kirjeldatud. Kui midagi häiris, siis ehk see, et ühtki tegelast ei saanud lähemalt tundma. Paar lauset tegelase juuksevärvi või esimesena pähetuleva veidruse kohta on kogu info. Samas ehk on seegi taotluslik, sest tegemist praktikaaruandega ju;) Palju lähedaid väljendeid ja brutaalset ilustamata elu.

Lemmikud:

“Nad on perekond, tiim, mis viib ellu unistust kodust.”

“Meie muidugi kohe tegime esikülje loo, sest olenemata sellest, kas materjal oli õiglane, oli see kahtlemata eksklusiivne.”

“Õhtuti investeerisin kogu oma napi palga Tallinna ööelusse.”

“Ajakirjanik E.Lucas kiitis Economistis Eesti arenevat Investeerimisatmosfääri ning kirjeldas Pegasuse terrassist aeg-ajalt mööda sõitvaid Maseratisid. See oli muidugi üks ja seesama Maserati, millega üks kuju ümber Niguliste kvartali tiire tegi...”

Taavi says

Erilist heameelt valmistas Hiiumaa-peatükk :)

Rasmus says

Liialt kaootiline, et tervikuna nautida, kuid lihtsa lugemisena ajab asja ära küll. Absurdsete situatsioonide ja ootamatute juhtumiste peale saab aeg-ajalt südamest naerda, aga teose üldine sihtus praktiliselt nullib vähesegi emotsionaalse väärtuse. Asjahuvilistele sellegipoolest soovituslik.

Artemiz says

Minu arvustus on siin.

Sille says

Nojah. Küllap see on minu saatuse- jääda alati eriarvamusele.

Tavaliselt tean juba raamatu esimestest lehekülgedest, kas see teos hakkab mulle närvidele käima või mitte.

Antud juhul saabus selgus leheküljel 10, lause "nemad käivad paljajalu lumes ja muu selline dickens" juures.

Tõsiselt või? Äkki korjasid sütt ka ja muu selline zola?

Jah, on selles raamatus teatavat äratundmisrõõmu Tartu ja ülikooliga (ja küllap ka ajakirjandusega) seotud inimesele, aga see on ka kõik, mis ma head oskan öelda. Raamat pidi pööraselt naerma ajama, aga enamasti oli tegemist jämedakoelisema huumoriga ja mina selle austajate hulka ei kuulu, nii et rohkem kui paar muiet ei suutunud see minus küll esile kutsuda.

Minu jaoks oli see teos kuidagi üleolev ja lapsik samal ajal. Tekst oli suhteliselt laialivalguv ning üksikud stseenid ja pildid ei moodustanud mitte mingit üldistusvõimelist tervikut.

Kui targemat teha pole, siis aja veetmiseks kõlbab küll, aga muidu suhteliselt nõrk.

Marion says

"Kui juba Eesti Ekspressi sahinat rubriigis ilmusid mingid erikuradiskeemid, mis nägid välja, nagu oleks kujundaja ema olnud ristiämblik....."
